

o.o.o.o.o.1sygn. akt II Ka 300/22

o.o.o.o.o.1.3

o.o.o.o.o.1.4WYROK

o.o.o.o.o.1.4.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

o.o.o.o.o.1.4.2POLSKIEJ

dnia 01 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Protokolant	-	staż. Weronika Rosiak

przy udziale prokuratora Roberta Tkaczyńskiego, po rozpoznaniu w dniu 01 III 2023 r. sprawy **D. B.**, oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k., na skutek apelacji prokuratora oraz obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 26 września 2022 r. w sprawie II K 100/22,

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w miejsce rozstrzygnięcia z pkt. 1. D. B. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie powołanego przepisu, wymierza mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

b) za podstawę prawną rozstrzygnięcia z pkt. 2. przyjmuje art. 42 § 2 k.k. a wymiar orzeczonego tam środka karnego podwyższa do 3 (trzech) lat,

c) za podstawę prawną rozstrzygnięcia z pkt. 3. przyjmuje art. 43a § 2 k.k. a wymiar orzeczonego tam świadczenia pieniężnego podwyższa do 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

2. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążą D. B. w całości, przy czym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa:

a) 375 (trzysta siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz

b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 300/22	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z 26 września 2022 r. w sprawie II K 100/22		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu w wydanym wyroku, że przypisany oskarżonemu występki charakteryzuje się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości i zawinienia sprawcy, w szczególności wskutek nadania zbyt dużej wagi niewielkiemu stężeniu alkoholu w organizmie oskarżonego oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>jego dotychczasowemu sposobowi życia, a zarazem niedostatecznego uwzględnienia faktu nagannej motywacji, znacznego stopnia winy, jak również wielokrotnej uprzedniej karalności za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu ruchu drogowemu oraz braku realnego niebezpieczeństwa po stronie oskarżonego, nadto wzięcia pod uwagę okoliczności pozbawionych dla sprawy znaczenia takich jak skrucha i żal, co spowodowało niezasadne, naruszające normę art. 66 § 1 k.k. warunkowe umorzenie postępowania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut okazał się zasadny i to w stopniu wymagający od sądu ad quem zmiany orzeczenia w postulowanym przez skarżącego kierunku.</p>			

Dokonując ustaleń faktycznych sąd a quo ustalił ilość, rodzaj i czas spożytego przez oskarżonego alkoholu, czas rozpoczęcia jazdy samochodem, cel wyjazdu, godzinę przyjęcia przez dyżurnego KPP zgłoszenia o nietrzeźwym kierowcy, czas i miejsce interwencji, przebieg zatrzymania, podstawę i wynik ustalenia stanu nietrzeźwości; nadto sąd ustalił, że natężenie ruchu w czasie czynu było znikome, a oskarżony pokonał „odległość około 500 m”; odnośnie osoby oskarżonego sąd określił, że posiada uprawnienia do kierowania pojazdami od 2010 r., jest osobą niekaraną za przestępstwa, prowadzi działalność w zakresie transportu, a w okresie od 2019 do 2021 r. kilka razy został ukarany mandatami karnymi za wykroczenia w ruchu drogowym.

Argumentując podstawy warunkowego

umorzenia
postępowania Sąd
stwierdził, że:

a) czyn oskarżonego
miał charakter
incydentalny,

b) warunki osobiste
sprawcy uzasadniają
przypuszczenia, że
pomimo
warunkowego
umorzenia
postępowania będzie
on przestrzegał
porządku prawnego,

c) nie doszło
do wyrządzenia
jakiegokolwiek
podmiotowi szkody,

d) oskarżony nie
stworzył realnego
zagrożenia
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym,

e) oskarżony
prowadził pojazd w
godzinach nocnych,
po drodze o
znikomym
natężeniu ruchu;

f) oskarżony
prowadzi
akceptowalny
społecznie tryb
życia, jest świadom
naganności
przypisanego czynu,
wyraził skruchę i żal
z zaistniałej sytuacji.

Spośród wskazanych
okoliczności nie
znajduje oparcia w
materiale
dowodowym
ustalenie, że

oskarżony pokonał „odległość około 500 m”. W tym zakresie uznany za wiarygodny materiał dowodowy pozwala jedynie na ustalenie, tego, że oskarżony został zatrzymany do kontroli około 500 m od miejsca zamieszkania, gdy już zrealizował cel wyjazdu i wracał do domu. W kontekście powyższego omawiane ustalenie faktyczne sprzeczne jest z zebraniem materiałem dowodowym i jako takie nie może być podstawą ustalenia jakoby oskarżony w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd na odcinku ok. 500 m. Szczegółowo kwestię tę Sąd omówił w części poświęconej apelacji obrońcy, który oparł własny środek odwoławczy na omawianym ustaleniu.

Ma rację oskarżyciel podnosząc, że ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie osoby oskarżonego w istotnej części są dowolne albo też nie mają znaczenia przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego. Po

pierwsze przyjęty przez Sąd Rejonowy sposób argumentacji nakazuje przyjąć, że niekaralność oskarżonego za przestępstwa nie jest tym samym co incydentalny charakter przypisanego czynu. Sąd Okręgowy powyższe akceptuje bowiem „incydentalny charakter przypisanego czynu” obejmuje nie tylko zagadnienie karalności za przestępstwa ale także innego rodzaju zachowania będące naruszeniem porządku prawnego. Przyjmując taką definicję należy jednak zakwestionować ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu miał charakter incydentalny, to bowiem pozostaje w oczywistej sprzeczności z danymi o popełnionych przez oskarżonego wykroczeniach. Poprzestając w tym miejscu na 8 wykroczeniach uwzględnionych przez Sąd Rejonowy, a popełnionych w okresie 2019-2021 nie sposób przyjąć, że oskarżony

incydentalnie narusza zasady ruchu drogowego, a podkreślić trzeba, że norma art. 178a § 1 k.k. jest ściśle związana z zasadą bezwzględnej trzeźwości stanowiącą art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawy z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym – ustawy stanowiącej podstawę ukarań za wykroczenia. Zwrócić należy przy tym uwagę, że brak karalności za przestępstwa umyślne to przesłanka sine qua non warunkowego umorzenia postępowania.

W kontekście poważnego oczywiste znaczenie ma i to, że Prokurator ma rację odnośnie nieprawidłowego przyjęcia przez Sąd Rejonowy jedynie ośmiokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego za wykroczenia (z uwagi na przedawnienie wykonania pozostałych). Zgodnie z art. 46 § 2 k.w., jeżeli przed upływem 2 lat od wykonania, darowania lub

przedawnienia wykonania kary ukarany popełnił nowe wykroczenie, za które wymierzono mu co najmniej grzywnę, ukaranie za oba wykroczenia uważa się za niebyłe po upływie 2 lat od wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary za nowe wykroczenie. Oskarżony jednak popełniał wykroczenia w takim czasie (każde kolejne przed upływem 2 lat), że nie doszło do zatarcia żadnego ukarania. Tak więc słusznie Prokurator wskazuje, że oskarżony regularnie narusza przepisy Prawo o Ruchu Drogowym.

W świetle powyższego czyn przypisany oskarżonemu żadną miarą nie dawał podstaw do ustalenia, że warunkowe umorzenie postępowania będzie wystarczające do osiągnięcia celu wychowawczego. Oskarżony przed popełnieniem występku regularnie naruszał przepisy prawa ruchu drogowego i mimo ukarań za nie,

w dniu zdarzenia
umyślnie naruszył
bezwzględny zakaz
prowadzenie
pojazdów
mechanicznych w
stanie nietrzeźwości.

Sąd podziela
stanowisko
oskarżyciela, co
do tego, że
warunki osobiste
oskarżonego nie
uzasadniają
przypuszczenia, że
pomimo
warunkowego
umorzenia
postępowania będzie
on przestrzegał
porządku prawnego.
Powyższe wynika
bezpośrednio z
liczby postępowań
mandatowych.
Zdaniem sądu
wielość ukarań, ich
kwalifikacja prawna
(tym samym i
charakter czynów)
świadczy dokładnie
o czym innym.
Oskarżony jest
osobą nieliczącą się
z ograniczeniami
dyktowanymi
bezpieczeństwem
komunikacji – bo
taki charakter ma
złamanie zakazu
ruchu w obu
kierunkach,
złamanie zakazu
korzystania podczas
jazdy z telefonu
wymagającego
trzymania słuchawki
lub mikrofonu w
dłoni czy naruszenie

obowiązku używania pasów bezpieczeństwa. Tymi zachowania oskarżony dowiódł lekceważącego stosunku do zagadnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Pozostałe ukarania to przekroczenia prędkości administracyjnie dopuszczalnej, w tym, w przedziale 21-30 km/h (3 ukarania). Okoliczności te, w ocenie Sądu Okręgowego czynią ustalenie Sądu meriti o incydentalnym charakterze czynu przypisanego kwestionowanym wyrokiem oczywiście bezpodstawnym.

Kwestia omówiona w akapicie poprzedzającym łączy się z oceną stopnia winy i ustaleniem, że oskarżony jest świadom naganności przypisanego czynu oraz wyraził skruchę i żal za zaistniałą sytuację. Żadna z tych okoliczności nie determinuje ustalenia, że podjęcie decyzji o prowadzeniu pojazdu

mechanicznego po drodze publicznej po spożyciu 2 piw charakteryzuje się niskim stopniem zawinienia. Taki to rozumowania prowadzi do niedopuszczalnego relatywizmu i każe postawić pytanie jaką ilość piwa czy innego alkoholu Sąd uznałby za wymagającą reakcji penalnej. Skrucha i czynny żal muszą przede wszystkim zaistnieć. O ile przyznanie się oskarżonego do dokonania zarzucanego czynu determinuje zasadność ustalenia „czynnego żalu”, o tyle w aktach sprawy brak zapisu, który pozwalałby ustalić, że oskarżony wyraził szczerą (bo tylko taka ma znaczenie) skruchę. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony przyznając się do winy żałował nie tyle popełnienia czynu, co jego konsekwencji. Żadna z jego wypowiedzi nie pozwala na stwierdzenie, że ubolewa nad popełnieniem czynu. Oskarżony tłumaczył się w sposób zupełnie nieprzystający do

realiów. Twierdził, że sklep w którym dokonał zakupów oddalony był o 400 m (k. 16) jednocześnie podał, że wyjechał z domu ok. 22⁰⁰. Niekwestionowana pora zatrzymania to 22⁵⁰. To co rzuca się w oczy to pytanie o logikę uruchamiania samochodu aby dojechać do sklepu oddalonego o 400 m. Oczywiście oskarżony mógł zakładać, że korzystając z samochodu uczyni to szybciej niż pieszo – ale trzeba pamiętać o czasie przejazdu – 50 min, czas który pozwoliłby oskarżonemu (młody zdrowy mężczyzna) na piesze pokonanie odległości do sklepu oddalonego o 400 m w czasie będącym ułamkiem tej wartości.

Zaznaczyć przy tym należy, że zagadnienie przyznania się i skruchy należą do ogółu zachowań realizowanych po popełnieniu czynu, a te nie determinują stopnia społecznej szkodliwości, a ich znaczenie

ograniczone jest do wymiaru kary (art. 53 k.k.). Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego jak najbardziej słusznie Prokurator podnosi, że i te okoliczności nie mogą być podstawą warunkowego umorzenia postępowania.

Analogicznie Sąd ocenia ustalenie Sądu Rejonowego jakoby nie doszło do wyrządzenia jakiegokolwiek podmiotowi szkody, a oskarżony nie stworzył realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Godzi się przypomnieć, że czyn z art. 178a § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym. Do jego znamion nie należy skutek w postaci, nie tylko jakiegokolwiek szkody, ale i wymóg „stworzenia realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Z powyższego wynika, że jedynymi ustaleniami, które nie budzą pozostałą:

- jazda w stanie nietrzeźwości w godzinach nocnych, po

drodze o
znikomym
natężeniu
ruchu;

- prowadzenie przez oskarżonego akceptowalnego społecznie trybu życia.

Pierwsza z nich ma znaczenie dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu i pozostaje jedyną okolicznością łagodzącą ową społeczną szkodliwość. Druga dotyczy zagadnienia właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz jego dotychczasowego sposobu życia, które muszą uzasadniać przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Aktywność zawodowa, niezależnie od formy prawnej, jest przydatna do oceny właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz tego, czy jego

dotychczasowego sposobu życia wystarczają do stwierdzenia, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zdaniem Sądu nie można jednak w tym kontekście lekceważyć danych o prawomocnych ukaraniach co Sąd rozważył powyżej (strona 6 i 7 uzasadnienia).

Stanowisko skarżącego pozostaje zasadniczo słuszne, jednak nie cała argumentacja jest właściwa. Ocena dokonywana przez oskarżyciela publicznego pozostaje niezgodna z prawdą w zakresie wskazania, że wiedzą powszechną jest to, że na terenie S. nie działa już o godzinie 22.50 żadna apteka, ponieważ zgodnie z powołaną przez skarżącego Uchwałą nr XL 308/2021 Rady Powiatu (...) z dnia 26.11.2021 r. na terenie miasta działała w 2022 r. całodobowa apteka (...), zlokalizowana na ul. (...), co jest zresztą zgodne z ogólnymi

założeniami,
przyjętymi w art.
94 ust. 1 ustawy
z dnia 6 września
2001 r. Prawo
farmaceutyczne
(Dz.U. z 2022 r.,
poz. 2301). Należy
także zaznaczyć,
że oskarżony nie
wskazywał, że
pojechał do apteki,
lecz do sklepu
(co zostało przyjęte
przez Sąd w
ustaleniach
faktycznych), w
którym można
zakupić środki
przeciwbólowe.

Konkludując Sąd
Okręgowy podziela
stanowisko
Prokuratora, że
czyn oskarżonego
cechowała znacznie
wyższa niż
nieznaczna
społeczna
szkodliwość. Warto
zaznaczyć, że Sąd I
instancji pominął w
swojej argumentacji
to, że wyniki
zawartości alkoholu
we krwi oskarżonego
(0,39 mg/l i 0,37
mg/l – tendencja
spadkowa) oznacza,
że w trakcie
jazdy ilość alkoholu
w wydychanym
powietrzu wynosiła
0,78 promila, co jest
wartością istotnie
przekraczającą
ustawowy próg 0,5
promila.

Sąd Rejonowy oraz obrońca kreujący argument w postaci niskiego natężenia ruchu z uwagi na porę poruszania się, zapominają o tym, że jazda w porze nocnej wiąże z mniejszą widzialnością i widocznością.

Dotyczy to ogółu obiektów nieoświetlonych ale przede wszystkim pieszych, którzy na obszarze zabudowanym nie mają obowiązku noszenia elementów odblaskowych podnoszących ich widoczność i widzialność. Warto też zwrócić uwagę, że obok pory nocnej równie istotne znaczenie ma klasyfikacja drogi, na której doszło do popełnienia czynu, a w sprawie jest to droga publiczna. Logicznym jest, że poruszanie się po drodze publicznej stwarza większe zagrożenie, niż przejazd drogami pozbawionymi tego przymiotu.

Reasumując, Sąd I instancji niesłusznie uznał, że istnieją przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania

karnego. Zdaniem Sądu Okręgowego kwestionowane rozstrzygnięcie z uwagi na oparcie go na błędnych ustaleniach faktycznych mających kluczowe znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu uzasadniało zmianę wyroku w kierunku wskazanym w apelacji Prokuratora.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym dokonania zarzucanego czynu i wymierzenie kary 250 stawek dziennych grzywny po 15 zł jedna stawka, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000,00 złotych oraz obciążenie skazanego kosztami

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>postępowania w całości. (wniosek w zakresie wymiaru kar i środków omówiono w sekcji 5.2.)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zasadność podniesionych przez Prokuratora zarzutów odnośnie do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu determinowała zmianę kwestionowanego orzeczenia i skazanie oskarżonego.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelacja obrońcy:</p> <p>Rażąca niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci 2 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, w sytuacji kwalifikowania się niniejszej sprawy do wymierzenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>wymiarze 1 roku, w szczególności biorąc pod uwagę, że oskarżony był aktywnym kierowcą od 11 lat i jeździł w tym okresie bezwypadkowo, natomiast przedmiotowe zdarzenie było jedynie incydem w jego życiu; oskarżony przejechał w dniu zdarzenia odcinek ok. 500 metrów w porze nocnej przy niskim natężeniu ruchu znajdując się w szczególnej sytuacji motywacyjnej; długi okres pozbawienia możliwości prowadzenia pojazdów niekorzystnie odbija się na sytuacji zawodowej oskarżonego, który jest kierowcą zawodowym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W apelacji obrońcy zwraca uwagę na konstrukcję zarzutu. Skarżący podnosi zarzut niewspółmierności orzeczonego wobec oskarżonego środka w postaci dwóch lat</p>			

zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych.

Podnoszoną
niewspółmierność
uzasadnia
okolicznościami
faktycznymi, tj.

a) (oskarżony) „był
aktywnym kierowcą
od 11 lat i
jeździł w tym czasie
bezwypadkowo”

b) „oskarżony
przejechał w dniu
zdarzenia odcinek
ok. 500 metrów w
porze nocnej przy
niskim natężeniu
ruchu”.

Okoliczności te
miałyby znaczenie
jeśli wynikałyby z
ustaleń faktycznych
ewentualnie
którykolwiek ze
skarżących
skutecznie
podniósłby zarzut
nieuzasadnionego
pominięcia ich w
ustaleniach
faktycznych, co
w sprawie nie
ma miejsca. To
zaś oznacza, że
apelacja obrońcy
oskarżonego
pozostaje
niezasadna w
stopniu oczywistym.

Co do pierwszej z
okoliczności
odnotować należy,
że jest znana data
uzyskania
uprawnień do

prowadzenia pojazdów przez oskarżonego (kat. B 17.11.2010 r. oraz kat. B+E+C+E +D od 10.12.2014 r.). Dane te nie pozwalają ustalić częstotliwości prowadzenia pojazdów w ruchu drogowym. Z akt nie wynika kiedy oskarżony rozpoczął regularnie prowadzić pojazdy w ruchu drogowym, jakie odległości pokonywał miesięcznie czy rocznie. Tym samym przedmiotowa okoliczność nie może być podstawą zakwestionowania wymiaru środka karnego.

Co do okoliczności, że „oskarżony przejechał w dniu zdarzenia odcinek ok. 500 metrów w porze nocnej przy niskim natężeniu ruchu” trzeba podkreślić, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala stwierdzić, że „oskarżony przejechał w dniu zdarzenia odcinek ok. 500 metrów”. Owe 500 m pojawia się w wyjaśnieniach oskarżonego z dochodzenia, tle że oskarżony opisał wówczas, to że

wyjechał do sklepu, dokonał zakupu i w drodze powrotnej został zatrzymany „ok. 500 m od domu.” W oparciu o zasady logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nie da się logicznie obronić tezy jakoby owe „ok. 500 m” wskazane w wyjaśnieniach oskarżonego odnosiło się do odległości przejechanej w dniu zdarzenia (jak chce skarżący), czy odległości którą pokonał prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, co w sytuacji ustalenia mogłoby posłużyć, obok innych okoliczności z art. 115 § 2 k.k., za podstawę określenia stopnia społecznej szkodliwości, a także oceny stopnia winy. Konkludując i w tym zakresie – wobec oparcia argumentacji z art. 438 pkt. 4 k.p.k. na nieistniejących faktach – apelację obrońcy oskarżonego Sąd uznał za niezasadną i to w kategoriach oczywistości.

Wniosek

<p>Zmiana wyroku i orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sposób argumentowania zaprezentowany w apelacji obrońcy, z przyczyn omówionych powyżej oraz w kontekście apelacji strony przeciwnej, nie pozwolił na zmianę rozstrzygnięcia zakresie określonym w omawiany środka odwoławczym.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie ujawniono</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNĘCIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z 26 września 2022 r. w sprawie II K 100/22 – w zakresie w jakim nie doszło do jego zmiany.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W zakresie niezmienionym nie zaistniała potrzeba ingerencji w treść rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego, co wynika z charakteru dokonanej zmiany i brak ujawnienia okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu (niezależnie od podniesionych zarzutów i granic zaskarżenia).	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>1. Uznanie oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i wymierzenie mu na podstawie tego przepisu kary 250 stawek dziennych grzywny przy wysokości jednej stawki na kwotę 15 zł;</p> <p>2. Podwyższenie wymiaru środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 3 lat;</p> <p>3. Podwyższenie wymiaru świadczenia pieniężnego na podstawie art. 43a § 2 k.k. do 5.000,00 zł.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
Zasadnicze powody zmiany rozstrzygnięcia w zakresie konieczności uznania oskarżonego winnym dokonania zarzucanego czynu,		

zostały opisane
Powyżej, a w
tym miejscu Sąd
ograniczy się do
zagadnienia kary.

Oskarżony dopuścił
się czynu w zamiarze
bezpośrednim, z
pełną świadomością
dokonał swojego
czynu, nie licząc
się z ewentualnym
ryzykiem uszczerbku
w dobrach prawnie
chronionych innych
osób. Oskarżony
był świadom, jak
powinno wyglądać
jego zachowanie w
omawianej sytuacji,
jednak uznał swoje
dobro za ważniejsze
od bezpieczeństwa w
komunikacji. Sąd po
stronie okoliczności
obciążających
uwzględnił
zwłaszcza znaczny
stan nietrzeźwości
w jakim znajdował
się oskarżony, który
mógł przewidywać
konsekwencje
złamania przepisów.
Rodzaj i charakter
naruszonego dobra,
a także rozmiary
szkody grożącej
wskazują na istotne
naruszenie norm
prawnie
obowiązujących i
wymagają
odpowiedniej reakcji
prawnokarnej,
ponad możliwość
przyjęcia, że wina i
społeczna
szkodliwość czynu

nie były znaczne. Zarówno zatem postawa oskarżonego, który mimo niekarania za przestępstwa, wielokrotnie przekraczał normy prawem stanowione (Prawa o ruchu drogowym), a także rodzaj i stopień naruszenia reguł ostrożności. Sąd także uwzględnił to, że wyjaśnienia oskarżonego nie korespondują z logiką. Negatywnie też prezentuje się motywacja oskarżonego. Sąd nie ujmuje oskarżonemu prawa do empatii ale – zważywszy jego wiek i doświadczenie życiowe - wymaga logiki w działaniu, ze szczególnym naciskiem w postaci unikania oczywiście zbędnego zachowania wbrew przepisom prawa, tj., zachowania adekwatnego do podstawowych obowiązków obywatelskich. Ma to znaczenie bowiem nikt nie kwestionuje zasadności karania nietrzeźwych kierowców.

Na wymiar kary jako okoliczności łagodzące wpłynęły

jednak następujące rzeczy:

- uprzednia niekaralność za przestępstwa,
- przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia przestępstwa (choć znaczenie tegoż ma wymiar symboliczny wobec okoliczności ujawnienia czynu),
- zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

Sąd podziela stanowisko skarżącego odnośnie uznania że karą wystarczającą do osiągnięcia celów skazania w kontekście społecznej szkodliwości czynu, postawy oskarżonego w toku postępowania i stopnia winy będzie kara najłagodniejszego rodzaju w wymiarze 250 stawek dziennych. Oskarżony zadeklarował dochody na poziomie 4.000 zł miesięcznie co uzasadnia ustalenie

stawki dziennej na poziomie nieznacznie wyższym od minimum ustawowego. Sąd wskazałą kwotę odnosi do sytuacji osobistej i rodzinnej oskarżonego (stanu wolnego, bezdzietny, zdrowy) oraz wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę z daty orzekania (3.490 zł wg Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2022 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2023 r.; Dz.U. poz. 1952).

Fakt skazania, niezależnie od rodzaju wymierzonej kary rodzi konsekwencje w postaci orzeczenia obligatoryjnego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata (art. 42 § 2 k.k.) Powyższe stanowi o słuszności wniosku prokuratora odnośnie do orzeczenia wobec

oskarżonego
omawianego środka
karnego. Sąd nie
zdecydował się
jednak na
podwyższenie
wymiaru
orzeczonego środka
karnego zgodnie z
wnioskiem – do 4
lat, przyjmując, że
okoliczności
popelnienia
przestępstwa nie są
na tyle rażące, aby
pozbawiać
oskarżonego
uprawnień na okres
dłuższy niż
minimum ustawowe
– zwłaszcza, że Sąd
podzielił potrzebę
orzeczenia
omawianego środka
w odniesieniu do
ogółu pojazdów
mechanicznych w
strefie ruchu
lądowego. Sąd w
tym zakresie zwraca
uwagę i na
wniosek obrońcy,
który domagał się
wyłącznie obniżenia
wymiaru
omawianego środka
karnego, a nie
zmiany jego zakresu.

Skazanie za czyn
z art. 178a § 1
k.k. pociąga za sobą
także konsekwencję
w postaci obowiązku
orzeczenia
świadczenia
pieniężnego z art.
39 pkt. 7 k.k.,
którego cel i wymiar
ustawodawca

<p>narzucił art. 43a § 2 k.k. Powyższe legło u podstaw uwzględnienia wniosku prokuratora i w tym zakresie.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3.	Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w całości obciążono oskarżonego. Powyższe wynika z nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej przez jego obrońcę oraz uwzględnienia apelacji strony przeciwnej.		

Opłatę ustalono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz.123), a wydatki na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663).

7. PODPIS